

“Conserva o teu odio: condea-te: amén” (Unha aproximación á poética de Lois Pereiro)

Xavier Seoane

Formas de citación recomendadas

1 | Por referencia a esta publicación electrónica*

SEOANE, XAVIER (2011 [1985]). ““Conserva o teu odio: condea-te: amén’ (Unha aproximación á poética de Lois Pereiro)””. *Luzes de Galiza*: 0, 10-11. Reedición en *poesiagalega.org*. *Arquivo de poéticas contemporáneas na cultura*. <<http://www.poesiagalega.org/arquivo/ficha/f/564>>.

2 | Por referencia á publicación orixinal

SEOANE, XAVIER (1985). ““Conserva o teu odio: condea-te: amén’ (Unha aproximación á poética de Lois Pereiro)””. *Luzes de Galiza*: 0, 10-11.

* Edición dispoñíbel desde o 8 de abril de 2011 a partir dalgunha das tres vías seguintes: 1) arquivo facilitado polo autor/a ou editor/a, 2) documento existente en repositorios institucionais de acceso público, 3) copia dixitalizada polo equipo de *poesiagalega.org* coas autorizacións pertinentes cando así o demanda a lexislación sobre dereitos de autor. En relación coa primeira alternativa, podería haber diferenzas, xurdidas xa durante o proceso de edición orixinal, entre este texto en pdf e o realmente publicado no seu día. O GAAP e o equipo do proxecto agradecen a colaboración de autores e editores.

«CONSERVA O TEU ODIO: CONDEA-TE: AMÉN» (UNHA APROXIMACION À POETICA DE LOIS PEREIRO)

Xavier Seoane

Lois, Loisón Pereiro pertence a aquel grupo de universitarios xóvenes que aló polo ano 1977 criaron en Madrid un dos núcleos plásticos e poéticos mais interesantes da renovación operada nesas disciplinas na segunda metade da década dos setenta. Manuel Rivas, Fermín Bouza, Antón Patiño, Xosé Manuel Pereiro eran algúns dos que deseñaron e perfilaron «Loia», aquela revista ciclostilada que ia do surrealismo ao culturalismo, do onírico ao conceptual, de Breton a Ezra Pound, e que apostava por unha liña creativa e cultural da que nunca nengun deles ia renegar: a modernización, a posta ao día dunha cultura que se estaba anquilosando no testemuñalismo, a necrofilia e o provincialismo, e que precisava dunha apertura de horizontes e unha nova linguaxe.

Fermín Bouza seguiría os camiños da novela e dunha poesía mui traballada con base no autobiográfico, no culturalismo, o existencial e con fortes doses de distanciamento irónico. Manuel Rivas pasaría a ser unha das personalidades mais brillantes e renovadores do noso xornalismo contemporáneo, así como un poeta imaxinativo e ruptural. Antón Patiño, un home clave no surximento de «Atlántica» e un importante introductor de rexistros inovadores na dinamización das nosas Artes Plásticas, pilar fundamental do noso momento plástico. Xosé Manuel Pereiro, irmán de Lois, magnífico deseñador gráfico e rockeiro atlántico através de «Radio Océano»...

Lois Pereiro, no entanto, foi mergullado na colza personal, no decaimento físico e solitario dunha andaina da que ninguén sabía nada, nun Madrid áspero e morfino-so como un surf sobre un gume de navalla, até que veu de novo à súa raíz atlántica a se recuperar do envenenamento dese aceite macabro. Ali, gañaría o concurso de poesía «O Facho» cun poema na liña da súa autopoética literaria: «Cal un xardín de follas de afeitar». Ao pouco tempo, e sempre desde o exilio en Madrid, Monforte ou A Coruña ou a condición errante e subterránea, integrou-se no colectivo «De Amor e Desamor», no que constituí un contrapunto de «terrorismo literario austro-alemán», en estreito contacto coa «xeadá estética centro-europea» tinxida da humidade corrosiva do Atlántico.

A súa obra, escasa en produción e en edición, gusta da parquedade para a plasmación dese abismo personal no que Bataille e Celan son irmáns de viaxe. A sensación de naufraxio, de deserto, de desastre, constelan, con frialdade de espello, con rigor de distanciamento, as súas páxinas:

«Cal morto xa
ou vencido
falo sen min
e durmo
no desastre».

A inxección, a alérxia, a corrupción corporal:

«Carne de luxo
amor
tóxico inxecta»

A inutilidade de todo, do amor mesmo, os labirintos dun odio frío e programado:

«A lus caíu da fiesta
co enorme mar de plumas da alvorada
pra denunciar que todo amor é inútil»

.....
«Devera ser posíbel
fazer mapas do odio...»

A atmósfera urbana e corrosiva que fan del un dos nosos poetas propriamente urbanos, asfálticos; a corrosión mortecina de Europa, infecta, podre:

«esta noite industrial definitiva
de agullas líquidas en fero ataque unánime
espetando a súa acústica blindada
neste insónio ilegal
cheio de etcéteras».

.....
«no acougo tecnolóxico europeu
fragmentos de epidemia que me internan
na carne que coñezo»

....
«pra interceptar motores de tortura
nesa atmósfera ardente e muscular
infectada co meu abatimento
que envellece desértico en Europa
coa presenza da morte na epiderme
dun canto sinusoide
en Onda Média».

A atmósfera está tinxida de infección, fobia, horror, insónio, sexo contaminado, horror, morte:

«en ardente visión case sonora
do espazo penetrado de cadáveres
do inferno húmido e áxil
de quen en terra firme
convive cos espectros máis concretos
do insónio, monofobia, nictofobia, ferida, sexo tóxico»

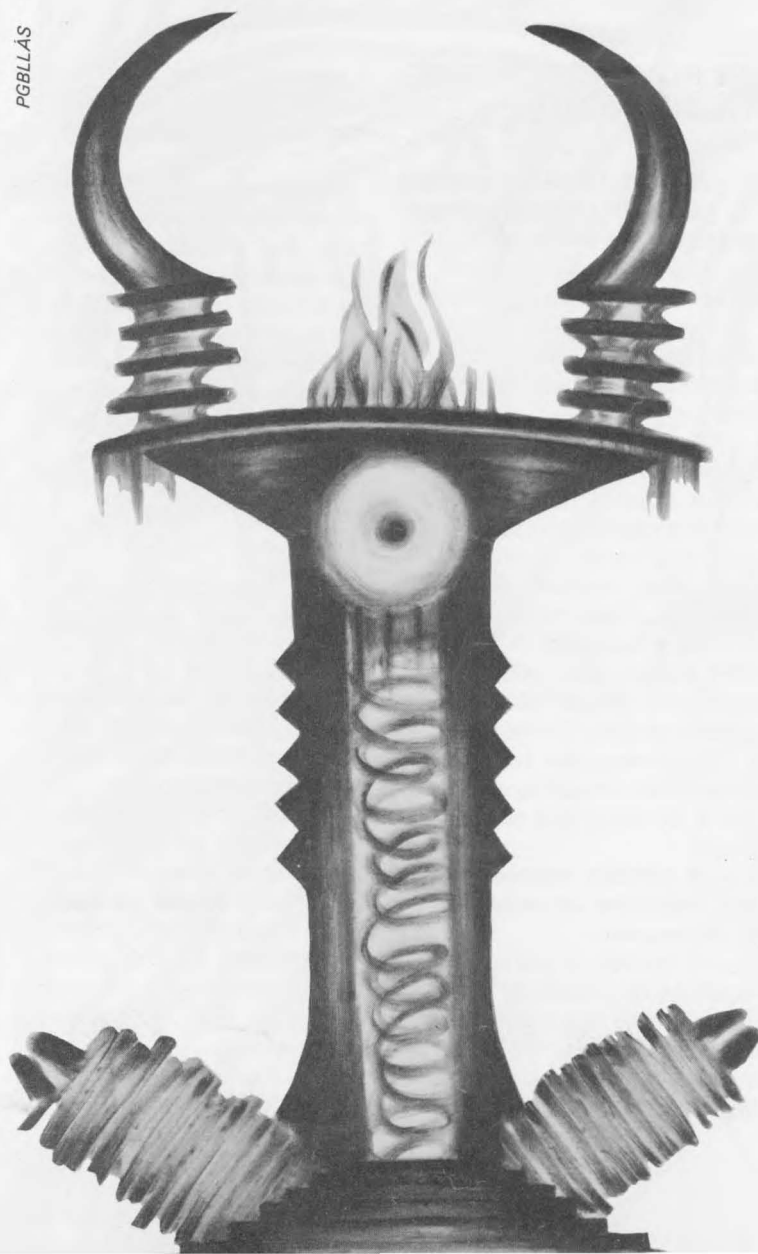
.....
«A sombra deste horror metalizado
escribirás o diálogo da morte
da cóxega homicida da memoria
no centro xeométrico do choque»...

E nese contexto, a lucidez alucinada, insone, señorial no azul mar do sangue:

NARCISISMO

«Sigo os pasos de sangue no meu corpo
e coa unlla do meu dedo mais firme
abro un sulco vermello en meia lua
na vea que me acolle tan azul».

PGBLÁS

Ou a presenza do purgatorio, da sinestésica, térmica hibernación:

«Agora a penitencia
os arrepios
Todo pechado dorme e falsifica
frio en conserva
ou febre delongada»

O absurdo, a regresión, o lúdico levado a lindes irracionais de sinsentido:

«Deste ceo invernall
outros sinais
pra unha metamorfose
regresiva
.....
pois xa rebule o lume en doce ollos
e hai unha sombra seis onde eran cinco».

Unha poética concisa e densa, contundente como unha pedra, lisa e afiada como un coitelo, húmida e corrosiva como a néboa, fría e azul como un espello, incitante e ébria, mergullada na colza e no veneno existencial, nos lindes do terror urbano e do labirinto personal insobornábel, cunha linguaxe às veces deliberadamente apoética, como xorda, como neutra, cloroformo ou formol, whisky nas veias, hipnótica, arrepiante, fendedora das boas dixestións e das idas conciencias:

«Celebra e recibe
na lingua da raiva
nos límites da euforía
na tua boca
este ouro branco e lóxico veneno
co teu sangue entreaberto
a un mundo incerto
en doses fragmentadas da ruína
pois a demolición
é o ferro que nos arma
celebra a nostalxía
e na ausencia do vicio
conserva o teu odio
condéate
amén».

A estética do feísmo. A ladaíña da excomunión. A **saison** no inferno. O gume da navalla.

Luis Bericua

DANDY

O espello da elegancia cae diante dos meus ollos
cando as pálpebras dormen un soño nervudo
e vexo a forma líquida dos xestos dibuxados
nun rostro de crueldade aproximada à miña

Convirto-me no Medo en traxe de asesino
e nun silencio súpeto
todos queren ver despois da orxia
se levo gardado un pensamento
enfiado en agullas de ironía.

Lois Pereiro

Cantou con il, tremando, agresiveando, desafiando, sintindo a baba da vida maldita.

A vella abriu a fiestra, ciscando a lúa nas mesas coma un insecticida, cicais para botá-los, cara quitar-lles a loucura. Mentres, iles contavan a súa canción queimada, a frase gutural, enferma e sábia; os seus ollos brillantes coma pedra do inferno.

«No futuro» pensou Mimsi.

Detrás: a vella ollava a Mimsi, ou as mans de Bernal. Abriu a boca.

A luz da fiestra fére-a.

Os vasos, cristal vello, cos reflexos miopes das bágoas de licor coallando-se no fondo.

Entrou ao fin un vello con chapeu e caiada. A bufanda marela con dúas manchas de viño facía a súa elegancia.

Sáiron e sintiron catro ollos vixiantes.

Mentres caía a noite, o corpo era máis mol e o silencio da terra enchía-se de signos. A lus era visgosa, o medo lento. Motor era motor. Bernal sentía as mans dóces e os pés frios. Outra imaxe que estoupa de reollo; unha provocación...

O laído malencónico do tren miañando co seu pulmón de aceiro. Algo se vai para sempre desta cidade enferma, e sofre mentres fuxe.

(Trechos escollidos dunha novela inédita)

Lois Pereiro

REMORSOS

A néboa en Monforte que fuma o seu ópio—
a nai das siluetas futuras—
cun saúdo ao perigo que brilla
na metade oculta da lua dos teus soños
vai verquer nas veas a bágoa fatal.

E triste non dorme no fondo dos ollos
medrando no reflexo eterno
dos corpos afogados profecias
cando baño a navalla destas artes
no sangue dalgun drama que se acolle
no refuxio da tua arte máis lene
coma unha man esférica que acepta.

«Eu son un deus sensual»
e cando cae o sol
fustigo à Beleza no mesmo cabalo.

Lois Pereiro